

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

DĚTI PLÁSTVE

SWAZEK I

POKRAČOVÁNÍ KULTOVNÍ SCI-FI PLÁSTEV JEDU

Josef Pecinovský

DĚTI PLÁSTVE
(část první)

Josef Pecinovský

DĚTI PLÁSTVE

(část první)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2014
Cover © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2014
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2014

ISBN (epub) 978-80-7425-967-8

ISBN (mobi) 978-80-7425-968-5

ISBN (pdf) 978-80-7425-969-2

Dej nám dostatek tmy, dej nám dostatek tepla, dej nám dostatek vody, dej nám dostatek hmyzu, dej nám dostatek červů, dej nám dostatek otroků. Nedopusť, aby naše sídla obsadili zlí pláštěvníci. Nedopusť, aby naše domovy zničili odporní slizáci. Tak tomu budiž v době mistralu i zákalu.

Slova ranní modlitby Iškarů

Kapitán Evelyn Clark cestoval s pověřením nejvyšší priority do sektoru 28. Cesta trvala dlouhé hodiny. Kapitán Clark proklínal zastaralý způsob dopravy, protože se na místo určení nemohl dostat jinak než těsnou a děsivě pomalou kabinkou. Jako poslední trubec, spílal konstruktérům plástve.

Ve čtvrté hodině a sedmnácté minutě cesty se řetězec kabinek prudce zastavil. Clark nenacházel jediné slušné slovo pro všechny, kdo systém stavěli. V tomto sektoru dopravu cosi vytrvale brzdilo, ať už to bylo přetížení na hlavních trasách, špatná koordinace osobní i nákladní dopravy, poruchy na trase nebo v poslední době nájezdy lupičů.

Neměl čas uvažovat nad tím, která z uvedených možností platí, protože se stěna jeho kabinky náhle prudce otevřela. Ochranný plát se sroloval a zmizel pod podlahou.

Clarkovy prsty reflexivně sevřely zářič. Pomalu se v těsném prostoru otočil a pohlédl ven. Nikdy nebyl ochoten věřit tomu, že by někdo z vyloučených dokázal zvenku otevřít stěnu kabinky, která navenek působila zcela kompaktním dojmem. Kabinka se přece dala otevřít jen zevnitř nebo na předem určených místech, jako byla odpočívadla nebo rampy. Zjevně tomu bylo jinak.

Clark vytušil, že udělal chybu, když zvolil expresní trasu, která byla expresní jen podle jména. Dopravila ho takřka až na samotné dno plástve. Ušetřil sice několik hodin,

ale zato se teď dostal do kontaktu s hordou primitivů, kteří tam venku stáli na nevelkém prostranství, ozářeni chabým svitem, a snad proto, aby ho zastrašili, vydávali neartikulo-
vaný řev.

Nebude se přece bát neškodné sebranky. Vyklonil se ven, aby si ty exoty prohlédl.

Così zasvištělo.

Kapitán Clark si uvědomil, že se mu kolem těla omotal provaz a jakási síla z polotmy se ho snaží vytáhnout ven. Co to na něj zkoušejí?

Přímo proti němu se vztyčil les oštěpů. Jistě, ti otrhanci se ho bojí. Jsou tak malí, že připomínají trpaslíky. A jak jsou oblečení! Nemají na sobě nic, co by připomínalo civilizovaný oděv, snad jen jeho zbytky. Kolem těla mají omotané pruhy látky, svázané do nejpodivnějších uzlů. Dlouhé vlasy a nestříhané vousy, divoké oči. A páchnou. Neuvěřitelně páchnou, stejně jako celé tohle sklepení.

Kapitán Clark prudce zatáhl. Provaz praskl, ostatně nebylo to skutečné lano, ale jen jakýsi spletenec z podivných vláken. Dvou nejdotěrnějších skrčků se voják zbavil kopanci. Málem se rozesmál, když spatřil, jak se válejí po špinavé zemi.

Ale teď jde do tuhého. Člověk by čekal, že uprchnou, když uvidí vojáka v plné zbroji, ale ten svalovec v bederní roušce, s tělem natřeným olejem, huláká na plné kolo. Clark mu nerozumí, ale dovede si představit, jaký význam mají ta slova.

Tři oštěpy vylétly z klubka špinavců.

Potřebovali by lepší mušku a dát víc síly do hodů, řekl si Clark. Dva oštěpy snadno odrazil švihnutím paže a třetí proletěl mimo.

Ochranné prvky kombinézy měl Clark nastavené na mírový stav, teď se aktivovaly. Nějaký ten oštěp už mu nemůže ublížit, ale našel se chlap, který přiskočil blíž a chtěl ho oštěpem bodnout do břicha.

Clarkova reakce byla přirozená. Z jeho záříče vyšlehl blesk, odvážlivec se pomalu skácel a spolu s ním i další, který se na to místo prostě jen přimotal.

Konečně tu tlupu napadlo, že by mohla couvnout.

Ale našel se zbabělec – jinak ho Clark nazvat nedokázal –, který dvěma dobře mířenými zásahy kamenem rozbil obě žárovky. Na několik sekund se kolem rozhostila úplná tma a Clark ucítil, že jeho kombinéza odrazila několik dalších oštěpů a dokonce jednu sekyrku. Všechny byly mistrně vrženy. Clark si uvědomil, že ti lidé musejí vidět ve tmě.

Ucítil bolest na boku. Jeden z oštěpů přece jen pronikl silovým polem.

Technická chyba, řekl si Clark. Silová pole dokážou poměrně dobře ochránit proti svazku tvrdého záření, ale mohou propustit mechanické zbraně. Proč si konstruktéři myslí, že všichni budou bojovat jen nejmodernějšími prostředky?

Tím okamžikem skončil Clark s veškerým soucitem. Zalitoval, že si nevzal na cestu Garnettův oblouk, mohl vidět i ve tmě. Nabízelo se však jiné řešení. Rozsvítil kombinézu. Vydávala oslňující zelené světlo. Čtyři nejdrzejší bojovníci, kteří se na Clarka sáпали s noži v ruce, klesli k zemi, zasaženi tvrdým zářením.

Teď už snad dají pokoj, pomyslel si Clark, a měl pravdu. Celá ta sebranka vzala nohy na ramena, ostatně jich zbylo snad jen osm, a zmizela v systému chodeb.

Sám Clark měl na sebe vztek, že mu povolily nervy. Když se to tak vezme, byli vlastně skoro neškodní. Smutně se podíval na výsledek střetu. Šest mužů leželo na zemi a nehýbalo se. Neměli ani čas litovat svého neprozřetelného počínání. Pak si Clark uvědomil, že je to jen škodná, která parazituje na produkci plástve. Měl zlost na odpovědné činitele, že těmto pirátským nájezdům dávno neučinili přítrž.

Pocitu hořkosti se ale nezbavil ani poté, co skočil do rozjeté kabinky. Dopravní systém plástve se opět dal do pohybu.

Intro

Představte si svět, který je tak přelidněný, že celý povrch kontinentů je zastavěný až do výšky několika set metrů, představte si svět, kde většina lidských bytostí pozbyla vlastní vůli a žije jen proto, aby pracovala a regenerovala své síly, představte si svět, v němž je společnost rozdělena na pracující a vyvolené, představte si svět, který tak připomíná strukturu úlu, že se pro běžné pojmy používají slova jako trubec, dělnice, plástev, královna.

Samostatné celky, obdoby dřívějších států, se nazývají plástve; většinou se označují čísly, někdy se z tradice ponechává i historické jméno. Vyvolení obyvatelé plástve rozdělili svět do sfér. Sami žijí takřka nahoře, v obytné sféře, poskytující veškeré pohodlí. Ještě výš, na samé střeše plástve, existuje větrná sféra, kde jsou soustředěny energetické zdroje – větrné a sluneční elektrárny, nádrže na dešťovou vodu.

Na dně plástve, zvaném někdy též historická sféra, lze najít ještě zbytky starých, dávno neobývaných měst. Zde jsou hluboko pod zem zapuštěny základy pilířů plástve. Dno plástve je mnohdy provrtáno do neuvěřitelných hloubek, až tam, kde se nacházejí ložiska surovin. Samo o sobě tvoří podivný svět s degenerovaným rostlinstvem a zmutovanými živočichy.

Výrobní sféra vyplňuje nesmírný prostor mezi dnem plástve a obytnou sférou. Je to zcela odlišný, uzavřený svět, jehož jediným cílem je naplnit potřeby hrstky lidí, kteří často ani nemají tušení o tom, co se pod jejich nohama děje.

Hranice mezi dnem plástve a výrobní sférou se nenačází v jednotné výšce, což je dáno historickým vývojem a nerovnostmi terénu. Vysoké hory plástev obchází, nižší vrcholy byly někde zarovnaný s terénem, ale někde zůstaly stát a pak se dno plástve takřka dotýká vyšších sfér.

A v jedné z těchto pláství, označené A24, došlo jednoho obyčejného dne k drobné chybě, identifikačnímu kolapsu, kdy výpočetní systém, řídící celý ten moloch, zaměnil bezvýznamného trubce za významného vyvoleného. To by ještě nebyl takový problém, kdyby ten vyvolený jménem Mon Lester nebyl inspektorem, člověkem, který toho věděl víc, než mohl vědět někdo jiný, člověkem, který věděl o mnohém, co nesmělo proniknout na veřejnost. Co podniknou pánové Zwada, Hoffrey a Lago, aby zabránili prozrazení jejich tajemství? Ti tři dokážou obětovat celou plástev, obytný a výrobní systém o rozloze několika tisíc čtverečných kilometrů, a s ním i stamiliony životů, aby se svět nedověděl o jejich nekalých praktikách.

Pobyt šíleného trubce mezi vyvolenými nezůstal bez následků. Primitiv znásilnil Ellu, Lesterovu neteř, přestože ta se ho ze soucitu ujala. Zwadova pomsta je krutá. Ella má zemřít a její dítě, dcera trubce, se má stát královnou – jakousi včelí matkou, dávající život miliardám trubců i dělnic v umělých líhních.

A nebyl by to Zwada, čilý stařík, aby nevyužil té situace a nestrhl veškerou moc na sebe.

Ellin strýc Mon Lester, který se organizační chybou proměnil na trubce, a později se stejným organizačním omylem stal opět člověkem, nachází v líhni ke svému velkému překvapení nemluvně Dianu, které nese příjmení Lesterová, a pochopí, že to není náhoda. Navzdory všem se rozhodne nemluvně unést a vrátit se s ním... Kam vlastně? Tam, kde vládne Zwada. Tuší jediné – aby se mohl vrátit do obytné sféry, musí Zwadova hrůzovláda skončit. Aniž tuší, jak jeho mise dopadne, odvážně se s nevinným malým dítětem pustí do systému plástve, do toho nesmírného kolosu, ve kterém může v orientaci pomoci jen Mocný Durham, elektronický vládce plástve, který ho ale současně hledá, aby ho na Zwadův příkaz zlikvidoval.

Ale plástev A24 je prohnílá už ze své podstaty. Takřka v jednu chvíli vypukne infekce cholery a vznikne velký požár a obě tyto nehody se vůbec nedaří zvládnout. Mon Lester prchá marně, brzy ho dohoní jeden ze Zwadových hlídacích psů jménem Ferman Wild, ale i on si chce přihrát svou polívčičku a tuší, že by z Lestera mohlo taky něco kápnout.

V plástvi A24 řadí ještě jedna síla – účelově deformovaní trubci s elastickým tělem, kteří infikují běžné pracující, a ti pak vraždí své dozorce a organizátory, čímž výrobní část plástve záhy ochromí, a to jen proto, aby mohli loupit pracovní síly pro nově vytvořenou soukromou plástev. Pro nikoho snad není překvapením, když se zjistí, že ta plástev je soukromým Zwadovým podnikem.

Ferman Wild na to doplatí svým životem, ale ani Mon Lester se nemůže těšit z vítězství, protože ho zradí ten, na kterého nejvíc spoléhal. Octne se ve Zwadových rukách.

Zwada se zoufale snažil inspektora zmocnit, tak zoufale, že si nechal zaznamenat do své paměti otisk myslí Mona Lestera a jako nástroj síly se neštítit použít Lesterovu neteř. Nestačilo mu protivníka zlikvidovat, chtěl jej ponížit, zneuctít, chtěl jej zasáhnout na nejcitlivějším místě. Pro svou rekreaci i pro vybíjení svých zvrhlých choutek používal starou pevnost na ostrově uprostřed moře, příhodně nazvanou Drákulův hrad. V kritickou chvíli ale Zwada selhal, protože se v něm myslí dvou lidí prudce střetly. Ella si však z tohoto místa odnesla traumatizující vzpomínky.

Pro lidi, kteří se mocným velitelům plástve znelíbili, ale zatím není třeba je zabíjet, je určena oblast mimo plástev, na poloostrově vybíhajícím několik kilometrů do moře. Tam se také nakonec octnou Mon Lester, jeho neteř Ella i její dcerka Diana, aby odsud sledovali, jak velká část plástve zkolabuje a zřítí se. Mon Lester spatří na pláži přímo pod řítícím se masivem jakousi postavu. Pevně doufá, že to je Zwada...

1. Ronodonovy námluvy

Kolaps plástve A24 mohli zaznamenat i ti, kteří žili v sousedních plástvích, a to především v obytné a větrné sféře. To nepravidelné chvění, které se přenášelo po dobu několika minut na nosné pilíře oněch gigantických staveb, mohli lidé vnímat především jako pocit nejistoty a mnozí prostě konstatovali, že půda pod nohama se jim chvěje víc a déle než obvykle.

Ovšem, záchvěvy, to byl jev v plástvích celkem častý, ale málokdy trvaly tak dlouho a nikdy je nedoprovázel tak silný hukot, vycházející odkudsi z hlubin.

Ve větrné sféře mohli lidé zaznamenat na obloze ohromný sloup prachu a kouře, zvedající se zlověstně nad obzor jako příznak konce světa. Ti, kteří věděli nebo tušili, co se stalo, propadli panice, neboť měli strach z dominového efektu.

Plástev A30 Ventoux, těsně sousedící s pláství A24, se tak rovněž octla na pokraji kolapsu. Zůstala však stát a výrobní systémy se jen na určitou dobu zastavily v hraničních oblastech. Anulaci několika desítek tisíc trubců se nedalo vyhnout. Odpovědní věděli, že pracovní síly lze snadno nahradit, i když někdy za cenu velkých nákladů.

Obyvatelé nižších sfér se mohli jen dohadovat, co to bylo, protože přímý pohled potřebným směrem neměli. Informací se jim mělo dostat ze sdělovacích prostředků,

ale mocní občas váhali takovou zprávu vypustit v plném znění v obavách z paniky; nebylo také žádoucí připustit, že i jejich plástev je natolik prohnílá, že se může zřítit také. Jen zřídka se objevovaly stručné zprávy o sérii drobných nehod v plástvi A24, které začaly provokacemi nezodpovědných živlů, jež ovlivnily nevelkou část pracujících vrstev v klíčových odvětvích, což způsobilo požár a následné zřícení několika pater. Zvěsti o existenci hnědého moru byly rozhodným způsobem dementovány.

V obytné sféře došlo na překotnou evakuaci stovky tisíc lidí směrem k severovýchodu, dobrých dvacet kilometrů daleko od nebezpečné hranice. Protože vanul mistral, zplodiny kolapsu se šířily i do výšky dvou tisíc metrů nad mořem; zaznamenáno bylo několik set otrav a také zde došlo k četným úmrtím. Tím, že se po dvou dnech spustil déšť, se plástev A30 dostala z nejhoršího. Přesto se po dobu dobrých dvou let od kolapsu nedalo v oblasti do vzdálenosti dvou kilometrů od hranice s plástvi A24 žít.

Nebyl totiž nikdo, kdo by jakkoli organizoval likvidaci trosek plástve A24; vládci sousedních pláství se spokojili s tím, že sektory kontaktní s dvacetčtyřkou izolovali.

Čekalo se na to, až se vyřídí právní vztahy ohledně dvacetčtyřky. Všichni majitelé i správci zahynuli, a proto měly těžkou práci také soudy. Nebylo koho žalovat.

* * *

Ronodona zprávy nezajímaly. Ostatně v přízemní sféře mu byly podobné vymoženosti odepřeny, ale jemu to nevadilo. Kdyby žil v obytné sféře, pak by věděl, že je mu

jedenadvacet let, měří 166 centimetrů a váží 52 kilogramů. Měl by učesané vlasy, pěstěné ruce, snědou kůži, nosil by naleštěné botky a pečlivě nažehlený oděv.

Kdo Ronodona znal, věděl, že je to statný mladík, a měl pleť právě tak světlou jako všichni členové Iškarské tlupy. Dlouhé světlé vlasy si jen občas přiřezával tupým nožem a nehty se mu podle potřeby samy ulamovaly do potřebné délky, pokud si je ovšem dřív neukousal, což se v přízemní sféře nepovažovalo za žádný zlozvyk. Nosil na sobě to, co dala plástev, a kdyby neměl žádné šaty, tak by mu to příliš nevadilo.

Nejvíce Ronodona trápila skutečnost, že se mu ještě nepodařilo opatřit si žádné děvče. Naposledy se velice zajímal o Ardanu, pěkně stavěnou dívku, ale dostal se do konfliktu s Fanderem, který byl sice slabší a hloupější než Ronodon, ale zato se líbil Ardaně víc než Ronodon. Po výzvě k pěstnímu souboji Fander zbaběle zmizel a oddělil se od tlupy, a spolu s ním se vytratila i Ardana.

Pro Iškarskou tlupu to znamenalo značnou ztrátu genofondu. Velký Iškar si tehdy zavolal Ronodona na kobereček. Tím, na kterém mladík stál, prosakovala vlhkost. Vyrůstala zde zvláštní odrůda skalního mechu, bílá až bezbarvá podobně jako všechny rostliny, které se v přízemní sféře udržely. Velký Iškar považoval tento mech za úchvatnou výzdobu sluje a vůbec mu nevadilo, že každé došlápnutí vydává čvachtavý zvuk.

Zlí jazykové tvrdili, že se obklopil mechem jen proto, aby se k němu nemohl nikdo tiše a nepozorovaně přiblížit a zabít ho. Jiní ale mínili, že je to hloupost, protože Iškar už skoro vůbec neslyší.

Iškar poloseděl, pololežel na vyvýšeném schodu, jenž nazýval trůnem. Vrstvila se na něm hromada kůží pamývalů, a tak nebylo zřejmé, zda se jedná o nábytek nebo o část opěrného pilíře plástve. Celou místnost zaplňoval ostrý zápach hniloby, protože kůže nebyly řádně vyčištěné. Iškar v nich viděl nesmírné bohatství a velice si na nich zakládal, a navíc jeho otupělý čich už ten zápach vůbec nevnímal.

Iškar měl přes sebe přehozenou plastickou fólii, která původně snad měla být ubrusem pro stoly v levné restauraci. Nikdo nevěděl, jakými cestami se tento materiál dostal z výše obytné sféry až sem dolů, na dno plástve. Jednoho dne lovci otevřeli kabinku přeplněnou půldruhého metru širokými rolemi. Největší část dostal Iškar, a ten jediný se rozhodl, že se do fólie bude oblékat. Ostatní nevěděli, jak by ji využili, jen stará Matra svázala z fólie uzlík a nosila v ní vodu a některé matky v podobném uzlíku nosily na zádech své děti. Materiál toho moc nevydržel, vlákna, kterými byl plast podlepen, se již dávno napůl rozpadla. Bylo docela dobře možné, že kabinka putovala pláství zapomenutá a nikým nepozorovaná desítky let.

Iškar byl neuvěřitelně starý, nikdo však nemohl ověřit, zda je mu skutečně víc než padesát. V poslední době ho nikdo neviděl samostatně chodit, nevědělo se ale, zda je chromý, či zda je jen líný. Občas ho otroci vynesli do sklepení, on si obhlédl své království, a po krátké době ho zanesli zpět do sluje.

Zázrakem také bylo, že ho nikdo z mužů o jeho postavení nepřipravil, i když by vlastně stačilo do starce strčit, aby upadl a už nevstal. Snad tak projevovali úctu k jeho

dávným zásluhám, možná se tak dělo i proto, že se tlupě dařilo. Zdálo se, že Iškarovým štěstím je, že v této době podivné hojnosti není třeba kočovat. Vypadalo to, že jakýkoliv přesun by už nemusel přežít.

Iškarova holá lebka byla sice bílá, jak se slušelo a patřilo, ale z dálky to vypadalo, že je porostlá hnědým mechem. Šlo však jen o stařecké skvrny, které silně svědily a často si je Iškar bezděčně rozdrásal do krve. Malá očka zírала na Ronodona ze dna hlubokých důlků, jakoby uměle vyhloubených v kostnaté tváři.

„Ronodone, ty páchnoucí macaráte,“ otevřela se bezzubá ústa starce a vypustila jedovatá slova. Navzdory chatrnému zjevu měl Iškar neobyčejně silný hlas.

Je to dobré, pomyslel si Ronodon. Řekl mi, že jsem macarát, ten je sice ohavný, vlhký, slizký, jeho sekret leptá kůži, ale kdyby bylo zle, tak bych se dověděl, že jsem pamýval, netopýr nebo dokonce slizák.

„Vždycky jsem věděl, že máš v hlavě místo mozku jen koudel, a teď se to potvrdilo. Slyšel jsem, že jsi chtěl zabít Fandera –“

„To je lež!“ vykřikl Ronodon.

„– že jsi chtěl zabít Fandera,“ zvýšil náčelník hlas. „Ten ubohý chlapec utekl, teď bloudí někde v plástvi a nemůže najít cestu zpátky. Prý s ním vzala roha i nějaká poblouzněná holka, jako kdyby oba nevěděli, že páření mezi členy jedné tlupy ničí genofond!“

Ronodon byl dalek toho Iškarovi prozradit, že měl s Ardanou stejné úmysly.

„Samozřejmě tě stihne trest, s tím počítej.“

Ronodon pokrčil rameny.

„Já jsem neutekl,“ bránil se, ale Iškar ho ignoroval.

„Zatím jsem ještě nerozhodl, jak s tebou naložit, ale když přivedeš Fandera i tu holku zpátky, obrátí se můj hněv proti nim, a ty...“ Iškar mávl rukou. „Co s tebou udělám, to se uvidí až potom. Ale myslím, že bys měl vylepšit genofond naší tlupy. V poslední době mi připadá, že se rodí samí blbci. Stačí, když se podívám na tebe nebo na Fandera.“

Ronodon spolkl urážku. Byl rád, že z toho zatím vyšel docela lacinou.

„A teď vypadni, potřebuji rozjímat.“

Ústa zaklapla s mlaskavým zvukem a oční víčka se zavřela. Iškarova hlava teď v temnu sluje připomínala nanejvýš uvadlou kedlubnu.

Ronodon pokrčil rameny a opustil sluj. V chodbě na něj civělo dvacet párů zvědavých očí. Neřekl ani slovo, ať se dohadují. Pokusil se tvářit se sebevědomě, ale nevěděl, jestli se mu to podařilo.

Ovšem toto byla šance. Buď se vrátí s gloriolou vítěze, nebo tam někde, v temných uličkách zámoru, nechá svou čest i svůj život.

Ale za pokus to stojí.

* * *

Nikdo nesměl opustit rajon tlupy sám. Iškar nikoho neurčil, a tak si Ronodon vzal s sebou Chlase.

Chlas byl chlapík o půl hlavy menší a o několik cyklů starší než Ronodon, slizký a úlisný, a měl značný handicap. Jako jeden z mála obyvatel přízemní sféry neviděl ve tmě, a proto se musel ve svých deseti letech, když už o této tělesné vadě nebylo pochyb, podrobit kastraci.

Iškarská tlupa udržovala stále tento zvyk, snad na pohled barbarský, ale v průběhu času nepochybně užitečný. Ti, kteří byli ve tmě slepí, tlupě nijak nepomohli, naopak, stávali se obrovskou přítěží a obvykle hynuli jako první. Jako kastráti nemohli šířit svůj genofond do příštích generací. V tomto ohledu byla Iškarská tlupa již téměř čistá, v posledních několika cyklech se rodilo jen málo jedinců, jimž tma činila potíže.

Chlas však měl výborný čich, a Ronodon věděl, že při stopování Fandera mu oči příliš nepomohou.

„Víš, že tam půjde o hubu?“ prohodil jen tak mezi zuby Ronodon, aby si pak Chlas nestěžoval, že ho nikdo nevaroval.

„Chtěl bych si aspoň zašukat,“ řekl Chlas s úlisným výrazem ve tváři. Pohrával si s prakem; s jinou zbraní by si ublížil, ale kameny dokázal metat skvěle.

Ronodon se ušklíbl. „A čím bys tak tu holku chtěl přeríznout?“

„Vy plodní tomu vůbec nerozumíte. Já nemůžu mít děti, ale to neznamená, že si nemůžu užít. Zrovna teď mi stojí, když na to myslím. Podívej se.“

Ronodon se odvrátil, o pohled na něčí ochablý a navíc jistě smradlavý penis opravdu nestál.

„Uvidím, co se s tím dá udělat,“ odsekl. „Ostatně, jďme hledat Fandera a Ardanu.“

„No právě. Tam bude holek!“

Ronodon ho chytil pod krkem.

„Co o tom víš?“

„Vím toho dost, jen mi slib, že mě necháš zašukat si.“

„Pro mě za mě si ho tam můžeš třeba tři hodiny honit.“

„Neřekl jsem honit. Řekl jsem šukat.“

„Tak jo, předhodím ti tu nejhezčí krasavici. A pěkně ojetou, aby ti to šlo líp.“

„Tak se mi to líbí,“ roztála kamenná Chlasova tvář. „Vím, kam šli.“

„Tak povídej.“

„Povedu tě. Jen neznám přesně cestu, ale určitě ji vyčuchám.“

„Kam tedy šli?“

Chlas se sklonil k Ronodonovu uchu, takže ten měl co dělat, aby neuhnul odpuzujícím zápachu linoucím se z chudozubých Chlasových úst.

„Šli k Mindanům.“

Ronodon moudře pokýval a nedal najevo znepokojení. Dobře však věděl, že to byli právě Mindanové, kteří nedávno připravili Iškarskou tlupu o značnou část genofondu. A teď ještě zlákali Fandera...

„Veď mě,“ řekl a přesvědčil se, že je v samostřílu vložen šíp. Ocelový nůž v pochvě už se mohl těšit na tučné hody. Tentokrát to Mindanům nedaruje.

Chlas pomalu mizel v úzké uličce a Ronodon rozhodně kráčel za ním. Věděl dobře, co udělá. Zabije dva nebo tři strážce, pěkně potichu, aby neudělali povyk. Chlas vyčuchá Fandera a Ronodon s ním naloží stejně. Nepotřebuje, aby se ten ničema vrátil zpět. Potom najde Ardanu a prostě ji odnese pryč. Přitom docela zapomínal na slib, který dal Chlasovi. Ostatně, když tam ten páchnoucí skřet zhebbe, tak se taky nic nestane. On se vrátí s velkou slávou, a přivede zpátky samici, která je pro zachování genofondu mnohem důležitější než ten neduživý Fander.

* * *

Ronodon neuměl měřit čas na hodiny, věděl však, že v plástvi se zachovává jistý časový rytmus. Každý nutně zaznamenal změnu proudění vzruchu. Nějakou dobu osvěžoval vzduch chladný, slaný vánek, jindy se zase táhl dnem plástve hustý páchnoucí zákal, proudící opačným směrem. Ten zákal s sebou unášel všechny pachy, které se dokázaly namíchat kdesi v horních patrech plástve, ty stékaly dolů a mísily se se zplodinami dna plástve. Tato hustá směs pachu výkalů a hnijících zbytků nutila Iškyry zalézat v době zákalu do nevelkých slují. Strídání bylo neuvěřitelně pravidelné; v době zákalu Iškarové spali.

Kdosi tomu čerstvému vánku říkal mistral, i když ti, kdo pamatovali jiné časy, říkali, že mistral má být chladný až ledový.

Vyrazili za úsvitu, což byla doba, kdy začal vát mistral, a Ronodon doufal, že do soumraku, tedy do počátku zákalu, budou zpět.

Brzy se ponořili do chaosu ulic a uliček, prázdných a pustých, chladných jako tma, která se z nich šířila, a tajemných jako slova vědmy. Ronodonovy oči díky genům předávaným po desítku generací viděly i tam, kde už nesvítilo žádné světlo. Čím víc se vzdalovali od rajonu Iškarů, tím méně žárovek svítilo. Iškarové obvykle zabezpečovali své rajony tak, že ničili veškeré osvětlení v širokém kruhu. Snadno se tak bránili kmenům slepých, tedy těch, kteří ve tmě neviděli. Ale takových kmenů je v přízemní sféře méně a méně.

Ronodon se plně spolehl na Chlasovy schopnosti. Skřet krácel příkrčen, téměř po čtyřech, a jeho výjimečný nos, ač nijak zvlášť veliký, rozlišoval i nejjemnější závan různých pachů.

Ulicemi nazývali volné prostory vymezené stěnami, za nimiž se ukrývaly komůrky, komory, jeskyně a sluje. Některé ještě obsahovaly zbytky nábytku a jiných potřeb, které zde používaly kmeny, jež toto místo dávno opustily nebo vyhynuly. Některé komory neměly jako čelní stěnu neprůhlednou masu, ale velké chladné plochy tabulového skla. Jednou někoho napadlo sklo omýt vodou, a ono se stalo průhledným. Tak se stávalo oblíbenou zábavou dětí sledovat průhlednou stěnou sexuální hrátky dospělých, a proto si podobné sluje volili Iškarové za příbytek málokdy.

Ulice se křížily a tvořily pravidelný systém. Mnohokrát však byly přehrazeny širokými masami kovových pilířů. Ronodon slyšel něco o tom, že to jsou základy plástve, zapuštěné hluboko do země. Jako malý chlapec často po pilířích šplhal vzhůru, až se dostal do ulic výrobní sféry, které zdaleka nebyly tak prázdné, a navíc tu kypěl nesmírný hluk. I Ronodon dokázal otvírat kabinky a vykrádat z nich materiál. Čím cennější věci dokázali chlapci přinést, tím více je Iškar chválil.

Když dospíval, několikrát se účastnil lovu na otroky. Tlupa potřebovala někoho, kdo uměl pracovat a bez odmítnutí plnil příkazy. Mnohem výhodnější bylo lovit trubce než chytat zajatce.

Bohužel však otroci vyžadovali speciální stravu, kterou Iškarové neuměli získat, a proto dlouho nevydrželi. Po jednom nebo dvou měsících tak zchátrali, že se jich Iškarové museli zbavit.

Jednou vytáhli namísto trubce dělnici; jen těžko bylo v té osobě možné rozpoznat ženu. Všichni se jí báli, přestože byla pokorná a na příkazy reagovala kladně. Měla

široká ramena a boky, zato nohy tak malé a krátké, že vůbec nebyla schopná chodit. Už tehdy se tam objevil Chlas a chtěl tuto dělnici „ošukat“, ale když Iškar viděl, co mu z výpravy přivedli, otřásl se hnusem a nařídil okamžitou výměnu. Dělnici vrátili zpět do systému kabiněk a přivedli malého a šikovného trubce. Mrzelo to jen Chlase.

Občas prošli kolem šachty. Když se Ronodon podíval vzhůru, spatřil téměř nekonečný tunel, ne širší než lidské tělo v ramenou. Věděl, že v určité výši jsou umístěny ventily, jimiž lze regulovat přívod vody na dno plástve. Výš se zatím nikdo neodvážil, a pokud ano, už se nikdy nevrátil. Sám Ronodon hleděl do šachet s úctou a bázni, nikdy ho nenapadlo, že by tam mohl lézt.

Teď se nacházeli ve zcela neznámé zóně. Občas se museli sehnout a prolézat po čtyřech. Světla zde nesvítila už vůbec žádná a Chlas chvílemi tápal. Několikrát zastavil na křižovatce a dlouho hledal svým nosem stopy, než konečně ukázal další směr.

Blížil se už zákal, když se Chlas zastavil.

„Co se stalo?“ ptal se Ronodon.

„Myslím, že jsme na místě. Tady Fander dlouho stál a s někým se setkal. Cítím odrazy nejméně deseti dalších lidí a –“

Chlas už neodpověděl a Ronodon už nestačil sáhnout po zbrani. Z desítek nejrůznějších úkrytů se vynořila velká skupina polonahých mužů. Hroty oštěpů a nožů mířily Ronodonovi na hrdlo.

„Blbe,“ řekl Ronodon na adresu svého průvodce, ale dobře věděl, že to zavinil on svou bohorovnou neopatrností.

Teď mu nezbylo než pomalu zvednout ruce.

2. Vetřelec

Trvalo téměř půl hodiny, než si Ronodon dokázal strhnout pásku z očí. S rukama spoutanýma za zády to šlo velice špatně, nakonec ten lepkavý a pevný materiál roztrhl třením hlavy o stěnu. Vyčníval tam hranatý nýtek, který mu pomohl.

Zjistil, že je uzavřen v nevelké místnosti, široké, ale nízké. Těsnému prostoru dominovala naprostá tma, dveře dokonale těsnily. Ronodonovi to nevadilo, viděl ve tmě podobně jako většina Iškarů. O původním účelu této místnosti se mohl jen dohadovat. Nyní v ní nebylo nic, jen standardní nepořádek na podlaze, sestávající z útržků starého tlejícího papíru a úlomků plastické hmoty. V papíru mohl zahlédnout hemžení prашných červů.

Nedaleko spatřil napůl ležící, napůl sedící postavu. Původně si myslel, že to je Chlas, ale ten člověk byl mnohem větší a měl lépe vyvinuté svaly. Nemohl to být nikdo jiný než Fander.

Měl skvělou příležitost Fandera zabít, on měl stále ještě zalepené oči a ucpaná ústa. Více méně už rezignoval, nebo dokonce možná spal.

Ronodon však pochopil, že v této situaci musí být Fander jeho spojencem.

Trvalo dalších deset minut, než se Ronodonovi podařilo strhnout si pásku z úst. Ulevilo se mu, protože mohl

lépe dýchat a mohl i mluvit. Nechtěl se však projevat zbytečně nahlas, aby si toho nevšimli strážci.

Nerozuměl tomu, proč jeho i Chlase Mindanové zajali. Oba kmeny, ač spolu neudržovaly příliš přátelské vztahy, se navzájem tolerovaly a respektovaly vymezené hranice území. Iškar a Mindan byli totiž nevlastními bratry a kdysi velký kmen se rozdělil pro jejich neustálé třenice a půtky. Nikdy však nikdo nezavdal příčinu k otevřenému nepřátelství, právě tak i teď byl Ronodon přesvědčen, že pokud Fander unesl Ardanu k Mindanům, dojde jistě k nějaké dohodě.

Jakmile tváří v tvář ostrým hrotům oštěpů zvedl ruce, omotalo se mu kolem těla lano a na hlavu mu hodili pytel. Vlekli ho jako žok balastu kamsi po schodech, takže cítil každý stupeň na svých žebrech, a nějakou dobu přitom musel ještě naslouchat Chlasovu kvílení a naříkání.

Pokud se ovšem Ronodon pamatoval, Mindanové žili o několik mil dále a oba kmeny odděloval neschůdný terén napůl zhrouceného systému, oblast zvaná zámor, kterou se dokázali bez potíží prodrat jen skuteční mistři stopaři. Ronodon doufal, že Fandera s Ardanou dohoní ještě dřív, než se dostanou k zámoru. Jak se ukázalo, Mindanové zámorem pronikli nebo jej někudy obešli, a teď táboří jen několik hodin chůze od tábora Iškarů.

Proč?

Ostatně, brzy se to doví. I když se mu nechtělo získávat takové informace v postavení zajatce, ještě nikdo nikdy takto Ronodona neponížil. To mu Mindanové draze zaplatí.

Musel se několikrát převalit a probudit Fandera. Ten sebou cukl jako had a začal se svíjet jako lapený šváb. Così vykřikoval, ale zalepenými ústy vycházelo jen tlumené huhňání.

„Drž hubu, jinak tě nechám tak, jak jsi.“

Fander sebou ještě chvíli zmítal, pak ale poznal Ronodona. Ti dva se neměli právě v lásce, ostatně Fander byl o několik cyklů mladší a Ronodon takovými žabáky opovrhoval.

„Drž už tu tlamu, ti říkám. Když se šikovně otočíš, tak tě rozvážu. Rozumíš?“

Fander něco zahuhňal, ale pak poslechl. Nebylo to jednoduché, ale během půlhodiny se pout zbavili oba dva. Ronodon pořád ještě plival zbytky lepidla, protože to musel být on, kdo překousal lepicí pásku na Fandеровých rukách; Fander nic podobného nedokázal.

Naštěstí Fander reagoval rozumně a uvolnil Ronodonovy ruce. Nohy si pak Ronodon osvobodil sám.

„Co Ardana?“ zeptal se přímo.

„Nevím,“ řekl napůl plačtivě Fander, který se stále ještě nemohl smířit s postavením zajatce. „Když nás chytili, tak ji někam odvedli.“

„Jsi neuvěřitelný hlupák,“ mínil rozhořčeně Ronodon. „Kdybys problém předložil Iškarovi, jistě by našel nějaké řešení.“

„Jistě, on by ji přiřkl tobě.“

„Hlupáku, Iškar by mi ji nikdy nedal, protože prý tak poškozujeme genetický fond.“

„Právě tak by ji nedal mně, ze stejného důvodu. A pak, to, abychom utekli, navrhla ona.“

„K Mindanům? Zbláznili jste se?“